

Et kvarter i tre stod solen op.

Halvanden time tidligere var trafikken tyndet ud og døet hen. Samtidig var støjen fra de sidste hjemadgående restaurantgæster stilnet af. Fejemaskinerne havde kørt deres runde og hist og her efterladt pletvis våde striber på asfalten. En ambulance var tudet gennem den lange, lige gade. En sort bil med hvide stænklapper, radioantenne på taget og ordet POLITI i hvide blokbogstaver hen over dørene var trillet stille og langsomt forbi. Fem minutter senere havde man kunnet høre den sprøde klirren, da nogen knuste glasruden i et udhængsskab med en behandsket hånd, og straks efter lyden af løbende skridt og en motor, der blev startet i en sidegade.

Manden på altanen havde iagttaget alt dette. Altanen var af den almindelige slags med jernstakit og sidestykker af rustent metal. Han havde stået med underarmene støttet mod rækværket, og gløden fra hans cigaret havde kunnet ses som en lille, rød prik i mørket. Med jævne mellemrum havde han slukket en cigaret, havde forsigtigt pillet det knap en centimeter lange skod ud af cigaretrøret og lagt det ved siden af de andre. Der lå allerede ti sådanne cigaretstumper nydeligt linet op langs kanten af underkoppen på det lille havebord.

Der var stille nu, så stille som der kan blive en lun forårsnat i en temmelig stor by. Der var stadig et par timer, til avisbudene kom trækkende med deres ombyggede barnevogne, og den første rengøringsdame kom gående til arbejde.

Dæmringens gråkolde skær opløstes langsomt; det første, tøvende solstrejf nåede op over fem- og seksetagers husene og reflekteredes i fjernsynsantennen og de runde skorstenspiber på taget på den anden side af gaden. Så ramte lysfeltet selve tagpladen, forskubbete sig nedad og smøg sig over tagskæggene

langs de pudsede mure med blinde vinduesrækker. De fleste vinduer var skærmet af gardiner eller nedrullede persiener.

Manden på altanen lænede overkroppen fremad og kiggede ned ad gaden. Den løb fra nord mod syd og var lang og lige, og han havde overblik over en mere end to kilometer lang strækning. Engang havde den været et hovedstrøg og kilde til stolthed og pryde, men det var, da den blev anlagt, og siden var der gået fyrré år. Gaden var præcis lige så gammel som manden på altanen.

Når han kneb øjnene sammen, kunne han skelne en ensom skikkelse meget langt borte. Måske en politibetjent. For første gang i flere timer gik han ind i lejligheden, gik gennem stuen og fortsatte ud i køkkenet. Det var blevet så lyst, at han ikke havde nødig at tænde det elektriske lys. I virkeligheden brugte han det meget sjældent, selv ikke om vinteren. Han åbnede køkkenskabet, tog en emaljeret dåse frem og målte to kopper vand og to skefulde groftmalet kaffe op. Han stillede kaffekanden på komfuret, strøg en tændstik og tændte for gassen. Han følte på svovlet med fingerspidserne for at sikre sig, at den var slukket, så åbnede han lågen til skraldespanden og smed den afbrændte tændstik ned i skraldeposen. Han blev stående ved komfuret, til kaffen kogte op, slukkede for gassen og gik ud på toilettet og tisede, mens han ventede på, at grumset skulle bundfælde sig. Han undlod at trække i snoren for ikke at vække naboerne. Gik tilbage til køkkenet, hældte forsigtigt kaffe i koppen, tog et stykke sukker fra den halvtomme æske på køkkenbordet og en ske fra skuffen. Så bar han koppen ud på altanen, stillede den på det lakerede træbord og satte sig på klapstolen. Solen stod allerede temmelig højt og belyste husfacaderne på den anden side af gaden helt ned til stueetagen. Han tog en fornicket snusdåse op af bukselommen og smuldrede et efter et cigaretskoddene, lod tobaksmuldet glide mellem fingrene ned i den runde blikæske, krøllede papiret sammen til ærtestore kugler og lagde dem på underkoppens skårede kant. Han rørte rundt i koppen og drak kaffen meget langsomt. Atter hørtes sirener i det fjerne. Han rejste sig og fulgte ambulancen med øjnene, mens dens tuden steg og siden atter blev svagere. Efter nogle minutter sås den kun

som en lille, hvid firkant, der drejede til venstre i gadens nordlige ende og forsvandt ud af syne. Han satte sig atter på klapstolen og rørte mekanisk rundt i kaffen, der allerede var nået at blive kold. Han sad stille, og rundt om sig hørte han byen vågne, i begyndelsen modvilligt og tøvende.

Manden på altanen var af middelhøjde og havde normal kropsbygning. Hans ansigt var almindeligt, og han var iført hvid skjorte uden slips, upressede, brune gabardinebukser, grå strømper og sorte sko. Han havde tyndt, tilbagestrøget hår, en kraftig næse og gråblå øjne.

Klokken var halv seks om morgenen den 2. juni 1967. Byen var Stockholm.

Manden på altanen havde ingen fornemmelse af at blive iagttaget. Han havde overhovedet ingen særlige fornemmelser af noget som helst. Han tænkte på, at han om lidt ville lave havregrød.

Gaden begyndte at fyldes med liv. Strømmen af motorkøretøjer blev tættere, og for hver gang trafiksignalet i gadekrydset blev rødt, voksede køen af ventende biler. En bagerbil truttede arrigt ad en cyklist, der svingede ud på gaden uden at se sig for. To biler bagved bremsede hårdt op.

Manden rejste sig, støttede armene mod altanens rækværk og så ned på gaden. Cyklisten slog et nervøst slag ind mod fortovskanten og lod, som om han ikke hørte de skældsord, som bagerbilens chauffør udslyngede.

På fortovet hastede enlige fodgængere forbi. Et par kvinder i lyse sommerkjoler stod og snakkede ved benzintanken neden for altanen, og henne ved et træ længere væk sås en mand, der luftede sin hund. Han trak utålmodigt i snoren, mens gravhunden uanfægtet snusede rundt om træet.

Manden på altanen rettede sig op, strøg sig gennem det tynde hår på issen og stak hænderne i lommen. Klokken var nu tyve minutter i otte, og solen stod allerede højt. Han så op mod himlen, hvor en jetjager tegnede en ulden, hvid stribe i en bue over hustagene. Så flyttede han atter blikket ned mod gaden og betragtede en ældre, gråhåret dame i lyseblå frakke, der stod uden for bageren på den anden side af gaden. Hun rodede længe

i sin taske, fandt endelig en nøgle frem og låste døren op. Han så hende tage nøglen ud, stikke den i låsen på indersiden og derefter gå ind og lukke døren efter sig. Bag dørens glasrude var et rullegardin med ordet LUKKET trukket ned.

I samme øjeblik som døren blev lukket, blev døren ved siden af bageriet åbnet, og en lille pige kom ud i solskinnet. Manden på altanen trådte et skridt bagud, tog hænderne op af lommerne og stod helt stille. Hans blik hang ved pigen nede på gaden.

Hun så ud til at være otte eller ni år og bar en rødternet skoletaske. Hun var iført en kort, blå kjole, stribet sweater og rød jakke med for korte ærmer. På fødderne havde hun sorte træsko, som fik hendes lange, tynde ben til at virke endnu længere og tyndere. Da hun kom ud på fortovet, drejede hun til venstre og begyndte langsomt at gå hen ad gaden med bøjet hoved.

Manden på altanen fulgte hende med øjnene. Da hun havde gået omkring tyve meter, stoppede hun op, førte hænderne op mod brystet og blev stående sådan et øjeblik. Så åbnede hun tasken og rodede i den, mens hun drejede om og begyndte at gå tilbage. Så begyndte hun at løbe og fór ind gennem porten uden at lukke tasken.

Manden på altanen stod ubevægelig og så porten smække i bag hende. Det varede nogle minutter, inden den atter gik op, og pigen kom ud. Nu havde hun lukket tasken og gik med raskere skridt. Det blonde hår var samlet i en hestehale, der slog mod hendes ryg. Da hun nåede enden af husblokken, drejede hun om hjørnet og forsvandt.

Klokken var tre minutter i otte. Manden vendte sig om, gik ind i lejligheden og ud i køkkenet. Der drak han et glas vand, skyllede glasset af, stillede det på opvaskebakken og vendte tilbage til altanen.

Han satte sig på klapstolen og lagde venstre arm på rækværket. Han tændte en cigaret og så ned på gaden, mens han røg.

Det elektriske ur på væggen viste fem minutter i elleve, og ifølge kalenderen på Gunvald Larssons skrivebord var det fredag den 2. juni 1967.

Martin Beck befandt sig rent tilfældigt på kontoret. Han var lige trådt ind og havde stillet sin rejsetaske fra sig på gulvet inden for døren og sagt hej og lagt hatten ved siden af vandkaraffen på arkivskabet og taget et glas fra bakken og skænket vand i det lænet med albuerne på skabet parat til at drikke. Manden bag skrivebordet så misfornøjet på ham og sagde:

“Har de også sendt dig? Hvad har vi nu gjort galt?”

Martin Beck drak en slurk af glasset. Han sagde:

“Ikke noget, så vidt jeg ved. Og du skal endelig ikke være bekymret. Jeg kom kun for at hilse på Melander. Jeg har bedt ham om noget. Hvor er han?”

“På lokum som sædvanlig.”

Melanders særegne evne til altid at befinde sig på toilettet var en gammel vits, men alligevel, og selv om den måske indeholdt et gran af sandhed, blev Martin Beck af en eller anden grund irriteret.

Imidlertid holdt han som oftest sin irritation for sig selv. Han så roligt og grundende på manden ved bordet og sagde:

“Hvad er du sur over?”

“Hvad tror du? Røverierne naturligvis. Der var et i Vanadis-lunden i går aftes igen.”

“Ja, det hørte jeg.”

“En pensionist, der var ude for at lufte hunden. Slået ned bagfra uden videre. Hundred og fyrrer kroner i tegnebogen. Hjernerystelse. Ligger stadig på Sabbatsberg. Har hverken hørt eller set noget.”

Martin Beck sagde ikke noget.

“Det her var attende gang på fjorten dage. Det ender med, at fyren slår en eller anden ihjel.”

Martin Beck tømte glasset og stillede det fra sig.

“Hvis ikke nogen snart pågriber ham,” sagde Gunvald Larsson.

“Hvad mener du med nogen?”

“Politiet, for helvede. Os. Hvem som helst. En civilpatrulje fra sikkerhedsgruppen i niende distrikt var der et kvarter før, det skete.”

“Og hvornår skete det? Og hvor var de da?”

“Sad og drak kaffe på stationen. Sådan er det hver gang. Hvis der sidder en betjent bag hver eneste busk i Vanadislunden og Vasaparken, så dukker han op ved Ugglesvikskällan.”

“Og hvis der også sidder en betjent bag hver eneste busk dér?”

“Så smadrer demonstranterne US Trade Center og sætter ild til den amerikanske ambassade. Det her er ikke noget at spørge med,” sagde Gunvald Larsson stift.

Martin Beck så ufravendt på ham og sagde:

“Jeg spørger ikke. Jeg spekulerede bare på det.”

“Denne mand kan sine ting. Det virker næsten, som om han har radar. Der er aldrig en betjent i nærheden, når han slår til.”

Martin Beck gned næseryggen mellem tommel og pegefinger.

“Man kunne sende ...”

Sagde han, og den anden afbrød ham straks:

“Sende? Hvem? Hvad? Hundepatruljen? Så de skide hunde kan bide civilpatruljen ihjel? For øvrigt havde den gamle i gård en hund med. Hvad hjalp det ham?”

“Hvad slags hund?”

“Hvordan skulle jeg vide det? Skulle jeg måske have afhørt hunden? Skulle jeg hente hunden ind og sende den ud på lokummet, så Melander kunne afhøre den?”

Gunvald Larsson sagde det meget alvorligt. Han bankede håndfladen i bordet og sagde med eftertryk:

“En galning render rundt i parkerne og slår folk ned, og så kommer du anstigende og begynder at snakke om hunde!”

“Det var faktisk ikke mig, der ...”

Og Gunvald Larsson afbrød ham straks:

“For resten har jeg sagt, at fyren her kan sine ting. Han overfalder udelukkende gamle mænd og kvinder og småbørn. Og altid bagfra. Hvad var det, en eller anden sagde sidste uge? Jo, han kom snigende som en panter ud fra buskene.”

“Så er der kun én udvej,” sagde Martin Beck.

“Hvilken?”

“Du må selv derud. Forklædt som værgeløs.”

Manden ved bordet drejede hovedet og stirrede arrigt på ham.

Gunvald Larsson var en tooghalvfems høj og vejede otteoghalvfems kilo. Han havde skuldre som en professionel sværvægtsbokser og kæmpestore næver tæt bevokset med stride, blonde hår. Han havde også blondt, tilbagestrøget hår og misfornøjede, lyseblå øjne.

Kollberg plejede at fuldende signalementet med at sige, at han havde et ansigtsudtryk som en knallertkører.

Lige nu var det lyseblå blik rettet med Martin Beck og mere end normalt arrigt.

Martin Beck trak på skuldrene og sagde:

“Alvorlig talt, så ...”

Og Gunvald Larsson afbrød ham straks:

“Alvorligt talt, så har jeg svært ved at se det morsomme i det her. Jeg sidder lige midt i en af de værste røverisager, jeg har været med i, og så kommer du med alle dine morsomheder om hunde, og jeg ved ikke hvad.”

Martin Beck indså, at den anden sandsynligvis ganske ubevidst i dette øjeblik var ved at få held til noget, som det kun var lykkedes ganske få. Nemlig at irritere ham i en sådan grad, at han mistede besindelsen. Og selv om han kunne gennemskue situationen, kunne han ikke nære sig for at løfte armene fra arkivskabet og sige:

“Så er det godt!”

Og netop i dette øjeblik kom Melander gud ske lov ind ad døren fra nabokontoret. Han var i skjorteærmer og havde piben i munden og en opslået telefonbog i hænderne.

“Hej,” sagde han.

“Hej,” sagde Martin Beck.

“Jeg kom i tanker om navnet i samme øjeblik, du lagde røret på,” sagde Melander. “Arvid Larsson. Jeg har også fundet ham i telefonbogen. Han døde i april. En hjerneblødning. Men han var stadig i samme branche lige til det sidste. Han havde en markandiserbutik på Söder. Den er lukket nu.”

Martin Beck tog telefonbogen og kiggede i den og nikkede. Melander fandt en æske tændstikker frem af bukselommen og begyndte omstændeligt at tænde sin pibe. Martin Beck trådte et par skridt ind i kontoret og lagde telefonbogen fra sig på skrivebordet. Så vendte han tilbage til arkivskabet.

“Hvad går I og sysler med?” sagde Gunvald Larsson mistænksomt.

“Ikke noget særligt,” sagde Melander. “Martin havde glemt navnet på en hæler, som vi forsøgte at sætte bag tremmer for tolv år siden.”

“Fik I ham?”

“Nej,” sagde Melander.

“Men du kunne altså huske det?”

“Ja.”

Gunvald Larsson trak telefonbogen til sig, bladrede i den og sagde:

“Så er det, jeg spørger mig selv, hvordan i helvede man kan huske navnet på en mand, der hedder Larsson, i tolv år?”

“Det er ikke nogen kunst,” sagde Melander alvorligt.

Telefonen ringede.

“Første distrikt, vagthavende.”

“Undskyld, hvad siger De, frue?”

“Hvad?”

“Om jeg er detektiv? De taler med vagthavende i første distrikt, kriminalassistent af første grad Larsson.”

“Undskyld, hvad var navnet?”

Gunvald Larsson tog kuglepennen op af brystlommen og kradsede et ord ned. Han blev siddende med pennen klar.

“Og hvad drejer det sig om?”

“Undskyld, det fik jeg ikke helt fat i.”

“Hvordan? En hvad?”

“En kat?”

“En kat på altanen?”

“Hvad? En karl?”

“Står der en karl på Deres altan?”

Gunvald Larsson skubbede telefonbogen til side og trak sin notesblok til sig. Han satte pennen til papiret. Han skrev nogle ord.

“Ja, jeg forstår. Hvordan sagde De, han ser ud?”

“Ja, jeg lytter. Tyndt, tilbagestrøget hår. Kraftig næse. Jaså. Hvid skjorte. Middelhøjde, ja. Brune bukser. Uknappet. Hvad? Nå, skjorten. Blågrå øjne.”

“Et øjeblik, frue.”

“Vi må lige prøve at få rede på det her. Han står altså på sin egen altan?”

Gunvald Larsson så fra Melander til Martin Beck og trak på skuldrene. Han fortsatte med at lytte og pirkede sig i øret med pennen.

“Undskyld, frue. Denne mand står altså på sin egen altan. Har han generet Dem?”

“Nå, ikke. Hvad? På den anden side af gaden? På sin egen altan?”

“Hvordan kan De så se, at han har blågrå øjne? Det må være en meget smal gade.”

“Hvad? Hvad gør De?”

“Altså, lige et øjeblik, frue. Det eneste, denne mand har gjort, er at stå på sin egen altan. Hvad gør han mere?”

“Ser ned på gaden? Hvad sker der da nede på gaden?”

“Ikke noget? Hvad siger De? Biler? Børn der leger?”

“Også om natten? Leger børnene også om natten?”

“Nå, ikke. Men han står der om natten? Hvad vil De have, vi skal gøre? Sende en hundepatrulje?”

“Der er faktisk ikke nogen lov, der forbyder folk at stå på deres egen altan, frue.”

“Rapportere Deres iagttagelser, frue? Herregud, frue, hvis alle og enhver rapporterede den slags iagttagelser, skulle der være tre politimænd for hver borger.”

“Takke? Skulle vi takke?”

“Uforskammet? Har jeg været uforskammet? Nej, nu må De altså undskylde ...”

Gunvald Larsson tav og blev siddende med røret ti centimeter fra øret.

“Hun lagde på,” sagde han forbløffet.

Efter et par sekunder smækkede han selv røret på og sagde:

“Til helvede med dig, din dumme kælling!”

Han rev arket, han havde noteret på, af og tørrede omhyggeligt ørevokset af kuglepennen.

“Folk er vanvittige,” sagde han. “Det er ikke noget under, man aldrig får lavet noget. Hvorfor stopper de ikke den slags samtaler ved omstillingsbordet? Der burde være en speciel linje direkte til dårekisten.”

“Den slags må du vænne dig til,” sagde Melander.

Han tog uanfægtet sin telefonbog, lukkede den og gik ind på det andet kontor.

Gunvald Larsson var færdig med at rengøre pennen, krøllede papiret sammen og smed det i papirkurven. Han så surt på tasken ved døren og sagde:

“Skal du ud at rejse?”

“Kun ned til Motala et par dage,” sagde Martin Beck. “Jeg skal kigge på en sag.”

“Jaså.”

“Jeg bliver højst væk en uge. Men Kollberg kommer hjem i dag. Han skal tjenstgøre her fra og med i morgen. Så du behøver ikke bekymre dig.”

“Jeg bekymrer mig ikke.”

“Hvad angår de der røverier, så ...”

“Ja?”

“Nej, ikke noget alligevel.”

“Hvis han gør det to gange til, så snupper vi ham,” sagde Melander inde fra det andet kontor.

“Netop,” sagde Martin Beck. “Farvel.”

“Farvel,” sagde Gunvald Larsson.

Martin Beck ankom til Hovedbanegården nitten minutter, før toget skulle køre, og regnede ventetiden ud til to telefonsamtaler.

Den første hjem til.

“Er du ikke kommet af sted endnu?” sagde hans kone.

Han ignorerede dette retoriske spørgsmål og nøjedes med at sige:

“Jeg skal bo på Hotel Palace. Jeg syntes bare, du skulle vide det.”

“Hvor længe bliver du væk?”

“En uge.”

“Hvordan kan du vide det så sikkert?”

Det var et godt spørgsmål. Dum var hun i hvert fald ikke. Tænkte Martin Beck og sagde:

“Hils børnene.”

Han tænkte efter et øjeblik og tilføjede:

“Og pas godt på dig selv.”

“Tak,” sagde hun køligt.

Han lagde røret på og fandt en ny femogtyveøre frem af bukselommen. Der var kø foran telefonboksene, og de, der stod nærmest, skulede surt og mistænksomt til ham, da han stak mønten i sprækken og drejede nummeret til Söder Politistation. Det varede et par minutter, før han fik Kollberg i røret.

“Hej, jeg ville bare høre, om du var kommet tilbage.”

“Meget betænksomt af dig,” sagde Kollberg. “Er du ikke kommet af sted endnu?”

“Hvordan har Gun det?”

“Fint. Hun ligner selvfølgelig en telefonboks.”

Gun var Kollbergs kone, der regnede med at føde engang omkring 1. september.

“Jeg er tilbage i løbet af en uges tid.”

“Det har jeg fattet. Og til den tid arbejder jeg for øvrigt ikke her mere.”

Der blev et øjeblik tavshed. Så sagde Kollberg:

“Hvad skal du i Motala?”

“Ham den gamle fyr ...”

“Hvilken gammel fyr?”

“En skrothandler, der blev brændt inde natten til i går. Har du ikke ...”

“Jeg læste om det i avisen. Og hvad så?”

“Jeg skal en tur derned for at kigge på det.”

“Mener du, at de ikke kan opklare en almindelig ildspåsættelse på egen hånd?”

“De har i hvert fald anmodet ...”

“Lige et øjeblik,” sagde Kollberg. “Det er muligt, du kan bilde din kone den slags ind, men mig kan du ikke narre. For øvrigt ved jeg udmærket, hvad de har anmodet om, og hvem der har gjort det. Hvem er chef for kriminalpolitiet i Motala nu?”

“Ahlberg, men ...”

“Netop, og desuden ved jeg, at du har taget fem dages afspadsering i næste uge. Du rejser altså til Motala for at sidde og studedrikke på Stadshotellet sammen med Ahlberg. Eller hvad?”

“Jo, men ...”

“God tur,” sagde Kollberg muntert. “Pas godt på dig selv.”

“Tak.”

Martin Beck lagde røret på, og manden, der stod først i køen, albuede sig håndfast forbi ham. Han trak på skuldrene og gik ud i banegårdshallen.

Kollberg havde delvis ret, hvilket i og for sig ikke spillede den mindste rolle, men det var alligevel irriterende at blive gennemskuet så let. Både han og Kollberg havde truffet Ahlberg i forbindelse med en mordsag for tre år siden. Efterforskningen havde været langvarig og svær, og de var nået at blive gode venner i mellemtiden. Hvis det ikke havde været tilfældet, var det næppe sandsynligt, at Ahlberg havde anmodet om assistance fra Rigspolitiet, og han selv ville heller ikke have ofret en halv fridag på sagen.

Stationsuret viste, at de to telefonsamtaler havde taget nøjagtig fire minutter, og at der således stadig var et kvarter til togets afgang. Banegården vrimlede som sædvanlig med mennesker, masser af mennesker af alle mulige forskellige slags.

Han stod med sin taske i hånden og følte sig i al almindelighed dårligt tilpas, en høj mand med magert ansigt, bred pande og kraftigt kæbeparti. De fleste, der så ham, ville sikkert tage ham for en lettere forvirret bondeknold, der lige var ankommet med fire-toget.

“Hør, du gamle,” sagde nogen hæst og hviskende.

Han vendte sig om og betragtede den, der havde tiltalt ham. En pige i fjortensårs alderen med lyst, pjusket hår og kort batikkjole. Hun var barfodet og lettere nusset, noget yngre end hans egen datter og sådan cirka lige så udvokset. I sin halvt lukkede højre hånd holdt hun en stribe med fire fotografier, som hun lod ham få et enkelt glimt af.

Det var meget let at regne ud, hvor billederne stammede fra. Pigen var gået ind i en af pasfotoautomaterne i den øverste tunnelbanehal, havde lagt sig på knæ på skamlen, trukket kjolen op under armene og fodret automaten med sine enkroner.

Man havde ladet forhængen til disse automater skære af til op i knæhøjde, men det havde åbenbart ikke hjulpet nævneværdigt. Han så på billederne og tænkte på, at ungerne blev voksne hurtigere end før i tiden. Desuden gav de fanden i at gå med undertøj. Ikke desto mindre var det rent fototekniske resultat ikke særlig vellykket.

“Femogtyve stærke,” sagde barnet håbefuldt.

Martin Beck så sig irriteret om og fik øje på to uniformerede betjente i den modsatte side af hallen. Han gik over til dem. Den ene genkendte ham og gjorde honnør.

“Kan I ikke holde orden på ungerne her,” sagde Martin Beck vredt.

“Vi gør det, så godt vi kan, kommissær.”

Betjenten, der svarede, var den samme, som havde hilst, en helt ung mand med blå øjne og et veltrimmet, blondt skæg.

Martin Beck sagde ikke noget, men vendte sig om og gik hen mod glasdørene, der førte ud til perronen. Pigen i batikkjolen

stod længere henne i hallen nu og kiggede i smug på billederne, som om hun havde mistanke om, at der var noget i vejen med hendes udseende.

Om lidt ville en eller anden idiot sandsynligvis købe hendes fotografier.

Bagefter ville hun så gå til Humlegården eller Mariatorget og købe præludinipiller eller marihuana for pengene. Eller måske LSD.

Betjenten, der havde genkendt ham, havde haft skæg. Fireogtyve år tidligere, da han selv begyndte i korpset, havde betjente ikke haft skæg.

Hvorfor havde den anden betjent, ham der ikke havde skæg, ikke gjort honnør? Fordi han ikke genkendte ham?

For fireogtyve år siden havde betjente gjort honnør for folk, der henvendte sig til dem, uanset om de var kommissærer eller ej. Eller havde de?

Dengang havde fjortenårige piger ikke fotograferet sig selv nøgne i automater og forsøgt at sælge billederne til kriminalkommissærer for at få penge til narkotika.

For øvrigt var han misfornøjet med sin nye titel, som han havde fået ved årsskiftet. Han var misfornøjet med sit nye kontor på Söder Politistation ude i det larmende industriområde ved Västberga Allé. Han var også misfornøjet med sin mistænksomme kone og med, at en person ved navn Gunvald Larsson kunne blive kriminalassistent af første grad.

Martin Beck sad ved vinduet i sin førsteklases kupe og grundede over alt dette.

Toget rullede forbi Stadshuset, og han nåede at få et glimt af damperen Mariefred, en af de sidste af sin slags i landet, og Nordstedts forlagshus, før toget kørte ind i tunnelen mod syd. Da det atter dukkede frem i dagslyset, så han den smukke grønsvær i Tantolunden, som snart ville komme til at give ham mare-ridt, og hørte hjulene runge over jernbanebroen.

Opholdet i Södertälje havde gjort ham i bedre humør, og han købte en flaske mineralvand og en tør ostemad ved den rullende blikkasse, der nu havde erstattet spisevognen i de fleste eksprestog.